

MOTHER

A Letter Across Time

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: ANNE

Ben çocukken, birine doğumumu her anlattığımda, hep ilk ağlayışımı duyduğunda sorduğun aynı soruyla başlardın: “Sağlıklı mı?” Ve yıllarca çocukların dünyaya parça parça geldiğini, monte edilmesi gereken oyuncaklar gibi olduklarını sandım. Bunu söylediğimde insanlar gülerdi. Sonra hepimiz büyüdü ve bunun doğru olduğunu keşfettik.

Önce büyüyen bir beden gelir. Sonra gelişen bir güç. Sonra bize anne babamızın kim olduğunu hatırlatan bir beyin.

Sen ve ben... başından beri bir çatışmaydık. Her zaman bölünmüş olacağımızı anlamam beş yılımı aldı. Sen aynı olduğumuzu sanıyordun. Ama benim yarım sen değildin — babamdı.

Seni sevmedim, çünkü bana sevginin nasıl işlediğini hiç öğretmedin. Senden nefret etmedim, çünkü DNA'm bu kodu taşımıyordu. Ama altmış yıl boyunca öfkeni taşıdım ve birkaç ay önce onu mezarının başında sana geri verdim.

Bugün Anneler Günü. Dünyanın binlerce şey için “teşekkür ederim” demek için kullandığı bir gün. Ama minnet yalnızca bir kelime — gerisi olgular.

Bu yüzden seni uzaktan kutluyorum. Kırgınlık yok. Affetmeye gerek yok. Çünkü sonunda bir şeyi anladım: bana vermediğin şey sende yoktu — ve onu nerede bulacağını bilmiyordun. Annenle baban meşaleyi sana hiç devretmedi.

Seni bununla bırakıyorum, beni nereden okuyorsan oradan: seni gülümsettiğim her anın anısı. Çünkü her zaman beklenmedik biri olduğuma inandın. Ama değildim. Ben yalnızca senin küçük oğlundum.

*Hoşça kal, anne.
Nando*